

Manifest

«Davant la retallada de drets civils, polítics i socials:

Tombem el règim»

Els sindicats, organitzacions, entitats i col·lectius de la **Plataforma 3 d'Octubre** ens manifestem novament davant la constant retallada de drets civils i polítics per part de l'Estat espanyol. Una retallada que no va deslligada de l'obstinació, per part de les institucions de l'Estat i de les seves elits econòmiques, polítiques, judicials i militars d'aquest mateix Estat, en unes determinades polítiques orientades a protegir els seus privilegis i mantenir a qualsevol preu la unitat territorial de l'Estat.

Una crisi que ve de lluny...

Durant els darrers anys, la crisi econòmica i social, d'origen global, s'ha retroalimentat amb una crisi institucional i de règim a l'Estat espanyol. Han estat moltes les polítiques i les mesures dels successius governs estatals i autonòmics en línia amb les directrius neoliberals provinents de la Unió Europea, que avalaven retallades i privatitzacions en l'àmbit dels serveis públics, prioritzant el pagament del deute als bancs per sobre del finançament de polítiques que poguessin respondre a les creixents necessitats socials. Per això van canviar la Constitució de la nit al dia, modificant el 135 a petició de la Unió Europea per prioritzar els bancs a la gent; i de la mateixa manera, d'esquenes a les treballadores, han modificat les lleis laborals i de les pensions en favor d'empresaris i multinacionals.

I alhora que creixia el descontentament amb aquestes polítiques antisocials, creixia també la necessitat, per cada vegada més sectors socials, d'alternatives polítiques i institucionals: d'aquí les reivindicacions de més democràcia real, de més capacitat, per part de les classes populars, per decidir sobre el seu present i futur, i l'organització i la lluita per part de les dones davant l'ofensiva general del patriarcat.

Retallar drets civils i polítics contra la dissidència...

I en comptes de donar resposta a aquestes demandes i a aquestes necessitats, les institucions de l'Estat s'han tancat en banda, i a través de lleis clarament regressives en l'àmbit dels drets civils i polítics com la Llei Mordassa o en el seu moment la Llei de Partits, i d'uns tribunals d'excepció i polititzats com l'Audiència Nacional, el Tribunal Constitucional o el Tribunal Suprem, han utilitzat tots els instruments jurídics al seu abast per blindar un règim, el de la Monarquia Constitucional, que en el darrer any ha patit la crisi més important de les últimes dècades.

Per això ha hagut de desgastar-se amb nous empresonaments polítics, en aquest cas de membres d'un govern democràtic i de líders d'organitzacions civils, acusats d'una rebel·lió violenta. Però cal recordar que la resposta repressiva de l'Estat davant conflictes de caràcter polític i democràtic no és nova. Al País Basc porten dècades patint detencions, tortures i empresonaments de tipus polític, igual com també ha passat, potser en menor mesura, als mateixos Països Catalans. Tampoc podem oblidar que ara mateix encara romanen empresonats (en diversos graus) activistes polítics o sindicals com Alfon, Fran Molero o els joves d'Altsasu. Que cantants de rap com Valtonyc o Pablo Hassel s'enfronten de formes diferents a condemnes de presó, un des de l'exili a Brusel·les, l'altre

des de la seva Lleida natal. Que encara hi ha casos oberts amb amenaça de presó contra múltiples activistes per les Vagues Generals de 2012. I que han estat nombroses i constants en les darreres dècades les operacions policíiques i judicials contra el moviment llibertari, l'esquerra sindical o l'esquerra independentista. Finalment, no podem oblidar la invenció de múltiples operacions suposadament antiterroristes com la del Comando Dixan, l'únic efecte de les quals ha estat incentivar la criminalització de la població musulmana.

No volem deixar de subratllar, tampoc, que aquesta repressió i aquesta retallada de drets i llibertats ha vingut impulsada pels aparells de l'Estat espanyol, però que també el cos dels Mossos d'Esquadra i els successius Governos de la Generalitat de Catalunya també n'han estat participants en bona part, malgrat que ara, membres d'un d'aquests Governos en són víctimes.

I amb el replegament del règim cap als seus *principios fundamentales*, reapareix un franquisme que mai no va marxar. El que està incrustat en els aparells d'estat, judicials i policíacs, i que es manifesta en sentències masclistes contra totes les dones com la dels violadors de la Manada, o en operacions policials com la que va comportar la detenció sense ordre judicial dels alcaldes de Celrà i de Verges, d'un fotoperiodista, i de fins a un total de 15 activistes polítics i sindicals a Girona. Però també hi ha l'extrema dreta que creix en situacions de crisi, que ho està fent arreu d'Europa i del món, i que a l'Estat espanyol es veu afavorida pels aparells d'estat i pels poders econòmics amb l'objectiu de fer recular les reivindicacions populars, tot atiant el masclisme, el racisme i l'odi contra tot el diferent.

Comença un judici contra l'autodeterminació...

És en aquest context que ha començat un judici contra l'autodeterminació, un judici contra la democràcia – paradoxalment en nom d'una democràcia i d'un Estat de Dret. Un judici contra el poble català i, per extensió, contra tots els pobles de l'Estat espanyol.

El seu objectiu és castigar de forma *exemplar* els responsables del Referèndum de l'1 d'Octubre de 2017 per tal que mai ningú no gosi intentar de nou una via política i democràtica que pugui posar en qüestió la seva unitat territorial. Impedir, en resum, qualsevol via d'apoderament popular que comporti una amenaça per als poders polítics, judicials i econòmics d'aquest Estat, i les prebendes i privilegis que garanteix.

No només estan en joc la llibertat i els drets civils i polítics de les persones que es jutjaran en els processos emmarcats en aquesta Causa General. Ens juguem la possibilitat d'exercir el legítim dret a l'autodeterminació, és a dir, el dret del nostre poble i de qualsevol altre poble a governar-nos, i a decidir amb llibertat, sobre el futur, sobre la vida, sobre l'economia i sobre el treball.

I davant d'això proposem...

Davant tot això, cal que ens mobilitzem. Davant la retallada de drets socials i laborals, especialment greus per les dones de classe treballadora, i per les migrades; davant la retallada de drets civils i polítics i davant les contínues agressions contra els drets nacionals i socials dels Països Catalans i la resta de pobles de l'Estat, cal una onada de mobilitzacions populars que posi el règim en escac i ens possibiliti exercir els nostres drets civils, polítics, socials i laborals. Des del nostre país, però també de forma coordinada amb la resta de pobles treballadors de l'Estat.

Aquesta involució democràtica, les causes polítiques que estan en joc, només poden guanyar-se des del carrer. Proposem, doncs, organitzar-nos, perquè aquests judicis contra el poble tinguin l'efecte d'un boomerang polític. Perquè són l'Estat i les seves institucions les que haurien de respondre per la vulneració sistemàtica de drets polítics, civils i socials.

Per això fem una crida,

A trobar-nos des d'ara mateix a tots els pobles i barris, com ja s'està fent a molts llocs, per organitzar-nos. A convocar, si cal, espais de trobada i de coordinació poble a poble, ciutat a ciutat, que ens permetin sumar totes les forces disponibles. A mobilitzar-nos en un nou cicle de mobilitzacions arreu del país i arreu de l'Estat per fer tremolar el règim.

Per això participarem amb veu pròpia en la mobilització de Barcelona, el proper 16 de febrer, a la Vaga General el proper 21 de febrer, i en la mobilització a Madrid, el proper 16 de març.

Ocupem les places i els carrers!

Organitzem comitès de vaga i de mobilització general a tots els pobles i barris!

Per l'autodeterminació, els drets polítics, civils i socials!

A 15 de febrer de 2019